

Horoscop aztec

În cele opt zile de festival (24–31 mai) au fost, la Satu Mare, spectacole în concurs și în afara concursului, spectacole în afara chestiunii (teatru-imagini) și chiar și spectacole în afara teatrului, fiind ele și în afara oricărei logici.

Dintre cele în concurs și **la chestiune**, adică teatru-imagini, teatru pe care-l înțelegi chiar dacă nu știi limba în care e vorbit și, eventual, nu cunoști nici piesa sau piesele de la care a pornit spectacolul, așa remarcă trei montări: cea a Naționalului din Timișoara, cu piesa **Cerșetorul** de R.J. Sorge, în regia lui Beatrice Bleonț, cea a secției române de la Naționalul din Târgu-Mureș, cu piesa **Moștenire** de John Harvey, în regia lui Scott Johnston, și, nu în ultimul, ci în primul rând, producția **Povestiri de la tropice** a teatrului varșovian Rozmaitosci, cu piese de Witkiewicz, în regia lui Grzegorz Horst d'Albertis (personal, înclin spre celălalt titlu propus – **Smintea tropicală**). Tot în concurs, dar necalat pe criteriul festivalului, a fost spectacolul prezentat de Euro Theatre Central din Bonn, cu piesa **Așteptându-l pe Godot**

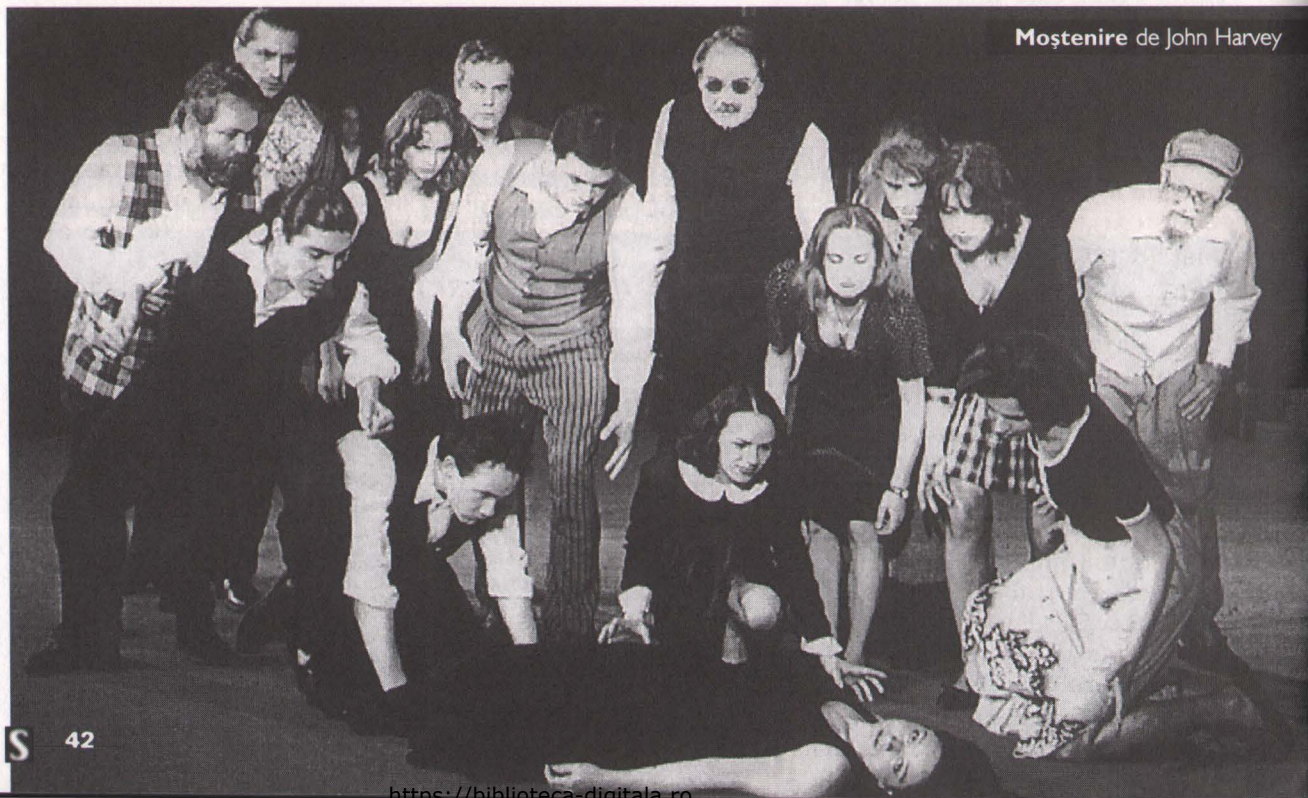
de Samuel Beckett, regia semnată de Gabriele Gysi propunându-ne în distribuție un Estragon-femeie (Iris Böhm), bulversant pentru “orizontul nostru de așteptare”, dar nu mai puțin incitant ca fapt teatral. Dintre spectacolele aflate în afara concursului așa enumera tot trei: **Cămila** de Dumitru Solomon în regia lui Cristian Ioan, distingându-se prin inventivitate și fantezie, cu concursul actorilor Radu Sas și Daniel Vulcu, apoi **Tikk și Takk**, de la secția maghiară a Teatrului de Nord din Satu Mare, conceput și realizat de actorii Lőrincz András Ernő și Sebestyén Ába, demonstrație de clovnerie și pantomimă, de un exemplar profesionalism, și spectacolul Teatrului Național din București cu titlul – poate mai puțin inspirat – **Cotletele** de Bertrand Blier, în regia lui Gelu Colceag, un adevărat regal de artă actricească, semnat Radu Beligan și Gheorghe Dinică. Nu era poate teatru-imagini, dar era sigur teatru-teatru, chiar dacă bulevardier, oferindu-ne tuturor o seară de neuitat, tocmai prin realizarea acelei comuniuni emoționale între scenă și sală, care nu mai

are parcă nevoie de nici o etichetare.

Pentru prima dată în istoria festivalului, juriul a votat în unanimitate, Marele Premiu al festivalului revenind spectacolului polonez **Povestiri de la Tropice** sau **Smintea tropicală** de Witkiewicz.

La definițiile teatrului pe care le știam până la această ediție a festivalului de la Satu Mare, cred că s-ar putea adăuga încă una. Teatrul e ca un **horoscop aztec**. Când intri în sala de spectacol, știi – și mai ales crezi că știi – multe despre tine, ca să constați apoi, în timpul spectacolului, și, uneori, și după, că ai putut fi cândva și altfel. E meritul teatrului de a te ajuta să te gândești pe tine însuși. De la teatru, chiar dacă nu pleci mai bogat în răspunsuri, pleci mai bogat în întrebări, pe care, altfel, poate că nu ți le-ai fi pus niciodată. Sigur, putem fi sceptici în fața oricărui horoscop, inclusiv aztec, dar nu putem fi niciodată siguri că un grăunte de adevăr, poate intim, nu se ascunde și în acest horoscop, cum, cu siguranță, se ascunde în fiecare seară de teatru bun. Iar cum am avut parte și de asemenea seri de teatru, putem fi recunoscători organizatorilor pentru ceea ce s-au străduit și, în bună parte, au și reușit să ne ofere.

Victor Parhon

Moștenire de John Harvey